

„Căci chiar dacă ar fi așa numiți dumnezei, fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt în adevăr mulți dumnezei și mulți domni), totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi” (1 Corinteni 8:5-6). Psalmul 96:5 condamnă pe toți dumnezeii religiilor: *„Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli”*.

Dumnezeu condamnă idolatria. În relatarea despre ispitirea Domnului Isus (Matei 4:8-10), Diavolul l-a cerut să i se închine. Dar El l-a izgonit cu Cuvântul lui Dumnezeu: *„Pleacă, Satano ... Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-l slujești”* (Matei 4:10). Conform declarațiilor Noului Testament, idolatria este cultul duhurilor rele, deci al demonilor (1 Corinteni 10:20); în final ea fiind o închinare în fața Satanei, pe care Isus a respins-o în mod categoric. Idolatria este un păcat care se numără printre cele care exclud pe oameni din împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:9-10; Galateni 5:20-21; Apocalipsa 21:8; 22:15).

3. Ateismul este respins

Ateismul poate fi deci respins în două moduri – prin legile naturale ale informației și „dovada matematico-profecică”. Biblia evaluează gândirea ateistă în Psalmul 14:1 astfel: *„Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!”* Iar în alt loc se spune: *„Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele”* (Eclesiastul 8:13). Ateii nu numai că au o gândire greșită, dar se află și pe calea care duce la pierzare: *„Cine nu va crede, [în Domnul Isus] va fi condamnat”* (Marcu 16:16).

Există un mijloc de scăpare

Aceste rânduri nu intenționează să acuze pe cineva datorită căii lui de până acum – nici pe curvari sau înșelători, pe reprezentanții altor religii sau pe misionarii ateismului. Dimpotrivă, dorința mea este să avertizez referitor la căile care duc la pierzare, și să

spun tuturor cititorilor că în lumea aceasta **pocăința** este posibilă pentru orice păcătos.

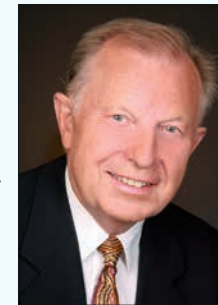
În Ioan 3:17-18 este prezentată cea mai mare consecință pe care o are pentru noi Evanghelia: *„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său [Isus] în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”* Fiindcă Dumnezeu a pus în noi gândul veșniciei (Eclesiastul 3:11), nu vom putea găsi niciodată adevărata satisfacție în lucrurile din viața pământească. Noi suntem creaturi veșnice, de aceea existența noastră nu va avea sfârșit.

Dincolo de zidul morții există numai două locuri de ședere – cerul și iadul. Primul este nespus de minunat, iar celălalt inimaginabil de groaznic. Dorința lui Dumnezeu este ca noi să fim **odată cu El în cer**. Pentru aceasta avem nevoie de Domnul Isus. El este acela care ne deschide ușa cerului, eliberându-ne de vina noastră și oferind vieții noastre o perspectivă nouă. Dacă dorești să fii mântuit și să mergi în cer, trebuie să renunți la vechea ta cale, și să-L primești pe Isus în viața ta. Poți să faci această schimbare în viața ta, exprimându-ți dorința printr-o rugăciune asemănătoare cu aceasta:

„Doamne Isuse, eu cunosc Numele Tău. Însă până acum am trăit ca și cum Tu n-ai fi existat. Acum am înțeles cine ești Tu, de aceea vin în rugăciune înaintea Ta pentru prima dată. Știu că există un cer și un iad. Te rog, scapă-mă de iad, unde aș ajunge datorită vinii mele, mai ales a necredinței mele. Dorința mea este să fiu veșnic împreună cu Tine în cer. Sunt conștient că nu pot ajunge în cer pe baza meritelor mele, ci numai prin credința în Tine. Deoarece mă iubești, Tu ai murit pentru mine pe cruce, ai luat vina mea asupra Ta și ai plătit în locul meu. Ți mulțumesc. Tu cunoști toată vina mea, chiar și cea din copilăria mea. Tu cunoști toate păcatele din viața mea – pe cele de care mi amintesc, cât și pe cele pe care le-am uitat demult. Tu mă cunoști pe deplin. Știi tot ce este în inima mea,

bucurie sau tristețe, optimism sau descurajare. Sunt înaintea Ta ca o carte deschisă. Nu mă pot apropia de Tine, Dumnezeul cel viu, așa cum sunt și așa cum am trăit până acum. De aceea, Te rog, iartă-mi vina mea. Regret din inimă păcatele pe care le-am făcut. Te rog, ajută-mă să renunț la tot ceea ce nu este după voia Ta, și dăruiește-mi obișnuințe care să fie binecuvântate de tine. Fă-mă să înțeleg Cuvântul Tău, Biblia. Ajută-mă să înțeleg ce vrei să mă înveți prin el și să găsesc în el puteri noi și bucuria vieții. Vreau ca de acum încolo Tu să fii Domnul meu, Căruia să-l aparțin și să-l slujesc. Dă-mi o inimă ascultătoare. Te rog, arată-mi calea pe care trebuie să merg. Ți mulțumesc că m-ai ascultat. Cred promisiunea că dacă mă întorc la Tine, devin un copil al lui Dumnezeu și voi fi veșnic alături de Tine în cer. Mă bucur încă de acum, că Tu ești alături de mine în orice situație din viața mea. Te rog, ajută-mă să găsesc persoane care cred și ele în Tine, cât și o adunare fidelă Cuvântului Tău, unde să pot asculta regulat Cuvântul Tău.”

prof. dr. ing. Werner Gitt

Titlul original: ... und Er existiert doch!
Pagina de internet a autorului: www.wernergitt.com
Traducere: Johannes Jach

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 (0) 5149 9891-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Best.-Nr. 125-6 – Rumänisch/Romanian – 9th edition 2022

... totuși El există!

Werner Gitt

Și totuși El există – Dumnezeuul nostru!

Oamenii caută să evite tema „Dumnezeu”, dar nu vor reuși să o evite complet.

Ateii au vrut să afișeze pe autobuzele din Londra reclame care afirmă că „nu există Dumnezeu”. Ei nu au reușit, datorită legii englezești a publicațiilor,

care prevede că se poate face reclamă numai la ceva care este demonstrat în mod concret. Însă niciunul dintre împotriviții nu a putut demonstra că nu există Dumnezeu. Ca soluție, ei au modificat sloganul lor astfel: „*Probabil nu există Dumnezeu*”. Drept consecință, reclama lor conține implicit probabilitatea că există Dumnezeu, ceea ce a determinat pe unii să-și pună întrebarea: Există Dumnezeu?

Campania de reclamă a ateilor englezi nu a fost aprobată în forma aceasta pe autobuzele de circulație în comun din Germania. De aceea ateii germani s-au hotărât să facă în toată Germania campanie publicitară cu un autobuz propriu, folosind afișul amintit mai sus, dar într-o formă și mai drastică: „*Cu o probabilitate aproape sigură, Dumnezeu nu există*”. Însă, ca om rațional, te întrebi de ce combat ateii ceva care conform concepției lor nu există?

Este clar că nimeni nu poate să verifice existența lui Dumnezeu; însă, altfel spus, poate fi demonstrată existența Sa? Dacă acest lucru este posibil, atunci ateii sunt victimele unei erori de gândire. Iar în plus, dacă se poate demonstra că Dumnezeul Bibliei există, atunci ateii ajung în iad, căci Biblia spune: „... *căroră le este păstrată negura întunericii pentru vecie*” (Iuda 13b). Nu există o pierdere mai mare.

Vreau să răspund aici la întrebarea existenței lui Dumnezeu prin două dovezi noi referitoare la Dumnezeu. Formularea din Romani 1:21 „... *fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu ...*” este o afirmație foarte puternică, ce demonstrează că Dumnezeu Se descoperă și în afara Bibliei, și deci existența Lui poate fi demonstrată. Chiar dacă dovezile existenței lui Dumnezeu nu conduc direct la credință, totuși ele au o funcție importantă: ele combat argumentele ateiste și sunt capabile să micșoreze sau chiar să înlăture unele obstacole din calea credinței. Aristotel, Anselm de Canterbury și Thomas d'Aquin au adus demult dovezi ale existenței lui Dumnezeu. Aici amintesc două dovezi ale existenței lui Dumnezeu, care au fost aduse în ultimii ani de autorul acestui tractat, anume, pe cel din legile naturale ale informației și pe cel din domeniul matematico-profetic:

Dovada existenței lui Dumnezeu din legile naturale ale informației

Pe baza legilor naturale ale informației se știe că mulțimea mare de informații din celulele tuturor organismelor necesită un Autor inteligent.

Contrar dovezilor istorice despre Dumnezeu, care în majoritatea lor sunt de natură filozofică, legile naturale ale informației prezintă pentru prima dată dovada existenței unui Emițător inteligent, și, drept consecință, existența unui Dumnezeu. Nu ne putem baza pe afirmațiile lui Kant, care a trăit în urmă cu 200 de ani și care este considerat cel mai mare distrugător al dovezilor despre Dumnezeu, deoarece atunci nu era cunoscută decât o parte infimă din cunoștințele științifice de astăzi.

Dovada existenței lui Dumnezeu din domeniul matematico-profetic

Biblia conține peste 3.000 de profeții care s-au împlinit deja. Un exemplu care poate fi ușor înțeles este profeția Deuteronom 28:64-65, unde Dumnezeu

prezice răspândirea poporului Israel printre națiuni, apoi cea din Ieremia 16:14-15, promisiunea revenirii poporului Israel în țara promisă, care s-a realizat în anul 1948, după aproape 2.000 de ani, prin întemeierea statului Israel. Nicio lucrare istorică nu prezintă o astfel de calitate. Prin ele ni se pun la dispoziție două criterii unice de verificare a adevărului. Este posibil ca de-a lungul unei perioade de 1.500 de ani oamenii să facă astfel de previziuni exacte? S-au împlinit ele accidental, sau lucrul acesta a fost posibil numai pentru că Dumnezeu a fost Autorul Bibliei, care, pe baza atotștiinței Lui, poate să transmită profeții care să fie verificate după împlinirea lor istorică?

Ne putem noi imagina ce înseamnă aceasta? Vreau să ne imaginăm drept model o grămadă de furnici negre, în care, printre furnicile negre, se află o singură furnică roșie. Se deduce ușor că în funcție de creșterea grămezii privite, scade proporțional și șansa să poată fi prinsă dintre ele furnica roșie. De aici întrebarea:

Câte furnici trebuie să fie în mușuroi, pentru ca probabilitatea de a prinde (spre ex., fiind legat la ochi) din întâmplare furnica roșie să fie tot așa de mare, ca împlinirea întâmplătoare a celor 3.268 de profeții?

Să încep printr-o evaluare: Este suficientă o cadă plină de furnici, sau un volum egal cu apa Mării Negre, sau unul egal cu globul pământesc? Calculul arată că sunt încă prea puține. Atunci câte? Trebuie să ne imaginăm atâtea furnici, încât ele să umple universul nos-

tru uriaș și inimaginabil? Sau poate două universuri? Sau o sută, sau o mie? Calculul matematic depășește orice imaginație posibilă, și arată numărul posibil de universuri necesare. Sunt 10⁸⁹⁶ universuri! Ce exprimă un număr așa de mare – deci un 1 urmat de 896 de zerouri – de universuri pline cu furnici?

Se vede astfel că probabilitatea împliniri întâmplătoare a celor peste 3.000 de profeții este practic nulă. Rezultatele calculelor matematice cresc exponențial, într-o măsură gigantică și hiper-astronomică, posibilitatea noastră de gândire și imaginație este depășită, încât nu mai putem evalua în mod corespunzător această realitate. Rezultatul uimitor se poate rezuma astfel:

„Verificarea matematico-profetică a existenței lui Dumnezeu” permite să se demonstreze existența unui Dumnezeu atotștiutor și atotputernic, a unui Dumnezeu identic cu Cel al Bibliei.

1. Biblia este de la Dumnezeu și este adevărată

Niciun om nu este capabil să formuleze profeții care să se îplinească fără excepție. Adevăratul Autor al Bibliei este Dumnezeul atotștiutor și atotputernic (2 Timotei 3:16). De aceea toată Biblia este adevărată. Isus spune într-o rugăciune către Tatăl: „*Cuvântul Tău este Adevărul*” (Ioan 17:17), iar Pavel declară: „*Eu cred tot ce este scris*” (Fapte 24:14). El s-a încrezut în Dumnezeu și fără „dovada matematico-profetică”.

2. Dumnezeul Bibliei este singurul Dumnezeu

Niciuna din dovezile existenței lui Dumnezeu enunțate în trecut nu confirmă existența unui anumit dumnezeu. Toate sunt formulate într-o formă atât de generală, încât toate religiile le pot folosi în scopul lor. Pe când „demonstrarea matematico-profetică” a existenței lui Dumnezeu indică spre Dumnezeul Bibliei și Fiul Său Isus Hristos. Nicio altă religie nu poate demonstra existența dumnezeului ei. Biblia precizează în sensul acesta că oamenii și-au inventat nenumărați dumnezei, după religiile lor: